

Džeјms Redfild

DVANAESTI UVID

ČAS ODLUKE

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Za Kejlin i Makenu

*U vremenu sveopšte obmane, pripovedanje
istine postaje revolucionarni čin.*

DŽORDŽ ORVEL

ODRŽAVANJE SINHRONOSTI

IZBIO SAM NA AUTO-PUT I pritisnuo tempomat*, sa željom da se malo opustim. Imao sam dovoljno vremena do susreta s Vilom na aerodromu. Zato sam pokušavao da se opustim i upijam jesenje sunce i prizor beskrajnih prostranstava južnjačkih brda, kao i jata vrana duž ivice auto-puta.

Iako sam se celo leto borio s vranama, znao sam da su one dobar znak. Po narodnom verovanju, vrane su predznak misterije i zlokočnog susreta sa sudbinom. Neki tvrde da mogu čoveka, ukoliko ih dovoljno dugo prati, i da uvuku u takvu situaciju.

Nažalost, takođe će vam se u zoru pojaviti u bašti da vam pozobaju mladi grašak – osim, naravno, ako se nagodite s njima. Vrane preziru strašila i puške. Ali, ako im poklonite parče zemlje pokraj šume, ostalo verovatno neće dirati.

Baš tada je jedna doletela do mojih kola i lebdela tačno ispred mene. Zatim se okrenula i vratila tamo odakle je i došla. Pokušao sam da je pratim pogledom, ali u retrovizoru sam video samo tamnoplavi SUV na stotinak jardi iza mene.

---

* Tempomat (engl. cruise control) sistem koji služi za održavanje željene putne brzine. Vozač podese da mu auto ide određenom brzinom, pusti gas, a auto on i dalje ide tom brzinom dok vozač ne interveniše (nagazi kočnicu, gas itd.). Postoje i aktivni sistemi koji sami koče i ubrzavaju nezavisno od vozača. (Prim. lekt.)

Ne obraćajući preveliku pažnju na vozilo, nastavio sam da posmatram krajolik dišući duboko i dosežući sledeći nivo opuštenosti. Putovanje je neponovljivo iskustvo, pomislio sam. Zapitao sam se koliko ljudi u koliko gradova baš u ovom trenutku putuje bežeći od stresa haotičnog sveta samo da bi otkrili nešto nesvakidašnje i novo.

Ali, ja sam tražio nešto više. Mesecima sam nailazio na potpune strance koji pričaju o jednoj te istoj stvari: o tajnom izdavanju starog, neimenovanog dokumenta. Navodno je potekao iz koalicije svetskih religija. Vest o tome već se bila pronela, bar među onima s izoštranim sluhom za te stvari. Međutim, još niko nije znao detalje. Pričalo se da je dokument, usled velike potrebe, objavljen pre vremena.

Glasine su za mene bile intrigantne i istovremeno pomalo smešne. Ideja o koaliciji svetskih religija nije bila nova, ali već se bilo pokazalo da taj poduhvat nije ostvarljiv. Razlike u verovanjima jednostavno su bile nepremostive, prvenstveno zato što je svaka tradicija želela da bude nadmoćna.

U stvari, već sam bio spreman da odbacim glasine kad se dogodilo još nešto: dobio sam faks od Vila. Poslao mi je dve prevedene strane, koje su navodno pripadale tom dokumentu. Na ivici prve strane bila je primedba napisana Vilovim rukopisom: „Ovo ima i jevrejsko i arapsko poreklo“.

Dok sam iščitavao stranice, zaključio sam da je tekst prilagođen modernom vremenu; najavljivao je da će se u drugoj deceniji dvadeset prvog veka dogoditi nešto važno. Napravio sam grimasu pri pogledu na datum pomislivši kako je to samo proročanstvo o kraju sveta – još jedno u nizu apokaliptičnih objava do kojih se dolazilo pogrešnim tumačenjem svega, od majanskog kalendara do Nostradamusovih otkrivenja. Svi prorokuju propast Zemlje: „Jeste li čuli, svetu je kraj 2012. godine!“

Mediji već godinama proturaju ideju o „kraju vremena“, a ljudi su i zabrinuti i zaintrigirani. Glavno pitanje je zašto? Šta izaziva toliku fascinaciju? Da li je to samo uzbuđenje što će smak sveta koji

je zacrtan u majanskom kalendaru? Ili je nešto drugo? Možda se zahvaljujući našoj fascinaciji krajem na svetlo dana promolila duboko skrivena intuitivna spoznaja da nešto mnogo bolje treba da se desi.

Što sam ga više čitao, Vilov faks je poprimao sve tajanstveniju privlačnost. Stil je bio improvizatorski i meni nekako poznat, a autentičnost tona potvrdila je Vilova beleška na poslednjoj strani. „Ovo je od prijatelja“, bilo je naškrabano. „Stvarno je.“

Bacio sam pogled na istu stranicu faksa, koja je ležala na mestu suvozača obasjana popodnevnim suncem. Vilov komentar, znao sam, značio je da je original bio, bar po njegovom mišljenju, dobro utemeljen. Verovatno je predstavljao proširenu verziju onoga što je oduvek bila Vilova jedina opsesija: staro Celestinsko proročanstvo, pronađeno u Peruu.

Kroz vrtlog nabujalih emocija prisetio sam se kojim brzinom je prvih Devet uvida tog proročanstva preplavilo planetu. Zašto? Zato što imaju smisla u plitkoumnom i materijalističkom svetu. Poruka ovog proročanstva je jasna. Duhovnost je mnogo više od pukog verovanja u neko apstraktno božanstvo. Ona mora da navede na otkrivanje jedne druge, potpuno drugačije dimenzije, koja obitava isključivo u duhovnoj sferi.

Kada je otkrijete, shvatite da je kosmos pun svakojakih slučajnosti, intuicija i tajanstvenih podudarnosti, a da sve one ukazuju na višu svrhu ne samo naših života, nego i čitave ljudske istorije. Jedino pitanje tragača, koji spoznaje ovu stvarnost, jeste kako taj misteriozni svet funkcioniše i na koji način je moguće proniknuti u njegove tajne.

U tim danima, znao sam, nešto je sinulo u ljudskoj svesti i dovelo do otkrića još dva Uvida: Desetog i Jedanaestog. Deseti je zalazio duboko u misteriju onostranog života i bio je neka vrsta deceniju dugog bavljenja Nebom i njegovim stanovnicima i zauvek je odagnao dugotrajni strah od smrti i događanja posle nje. Kada je prepreka uklonjena, počelo je istraživanje svega duhovnog.

Ubrzo je stigao i sledeći, Jedanaesti uvid. Rođen je iz kolektivne spoznaje da smo svi tu kako bismo učestvovali u još nedefinisanoj vrsti velikog plana. Uključivao je načine manifestovanja naših najdubljih snova i uzdizanja sveta ka njegovom idealu. U godinama koje su usledile, ova intuicija prerasla je u brojne teorije o tajnama, moćima molitve, i zakonima privlačnosti, teorijama koje su delovale ispravno, ali nisu bile potpune.

Posledice tih teorija, znao sam, bila je nedavna prošlost. Trajala je dok se materijalna osnova nije raspala pod našim nogama u vidu svetskog finansijskog kolapsa. Posle toga bili smo suočeni s konkretnim problemima kao što su lična platežna moć i nedopuštanje da nam ti prokletnici uteraju strah u kosti. Bili smo još budni i još smo želeli duhovne odgovore – samo što su ti odgovori morali da budu praktični. Morali su da budu primenjivi u stvarnom svetu bez obzira na dubinu njegove tajanstvenosti.

Nasmešio sam se... Baš zanimljivo što je Vil otkrio ove tekstove. On je odavno bio predvideo pojavu još jednog, Dvanaestog uvida, onog koji će označiti konačno otkrivenje ljudskom rodu nastavljajući tamo gde je Jedanaesti stao. Zapitao sam se hoće li nam Dvanaesti konačno pokazati kako da „proživimo“ ovo duhovno znanje na višem nivou? Hoće li nas ta promena uvesti u novi, idealniji svet, čiji dolazak slutimo?

Znao sam da ćemo morati da sačekamo. Vil je samo predložio da se nađemo na aerodromu i, ukoliko sve prođe dobro, odletimo za Kairo. Ukoliko sve prođe dobro? Šta je pod tim mislio?

Jelen je istrčao na drum i vratio me u stvarnost. Pritisnuo sam kočnicu da usporim. Krupna košuta je u punoj brzini pretrčala šest traka i preskočila ogradu na drugoj strani. Jelen je takođe dobar znak, simbol pažnje i budnosti.

Kad sam iznova osmotrio brda, okupana crvenom svetlošću zalazećeg sunca, shvatio sam da se osećam upravo tako: budnije i

življe. Sve ove misli kao da su mi ulile više energije i dovele me u stanje u kom sam primećivao svaki detalj – suton, pejzaže koji promiču, misli u mojoj glavi – kao da je sve najednom dobilo na značaju.

Još jedan osmeh mi se razlio na licu. Ovo je stanje uma koje sam mnogo puta iskusio. I svaki put bi me potpuno iznenadilo jer bi se naglo pojavilo i nateralo me da se zapitam zašto sam uopšte izlazio iz njega; bilo je tako ispravno i prirodno.

Postojalo je mnogo naziva za to iskustvo – zona, pojačana percepcija, sinhroni tok, što je moj omiljeni naziv. Svi ukazuju na suštinu: iznenadno uzdizanje u stanje u kom prevazilazimo običnost i nalazimo dublje značenje u protoku događaja. Sinhrona percepcija nas na neki način uvodi u središte i uliva osećaj koji se ponekad može doživeti pukom slučajnošću – poput odmotavanja više „sudbine“.

Krajičkom desnog oka uhvatio sam odblesak nekog zdanja. Bio je to mali sportski bar po imenu *Pab*, za koji je Vil pre mnogo godina rekao da služi dobru hranu i domaće pite. Prošao sam pored njega toliko puta, a nikad se nisam zaustavio. Sad imam dovoljno vremena, pomislio sam. Zašto da nešto ne prezalogajim i tako izbegnem aerodromsku hranu? Skrenuo sam ka izlazu s auto-puta i nastavio prema parkingu. SUV iza mene je takođe skrenuo.

Parkirao sam se pod divovskim hrastom na bledom večernjem svetlu i ušao u bar; odmah sam video da je dupke pun. Parovi su ćaskali oko šanka, porodice s decom su opušteno ručale za stolovima u sredini prostorije. Pogled mi se odmah zaustavio na dve žene za najdaljim stolom, tik uza zid. Bile su nagnute jedna prema drugoj i udubljene u poverljiv razgovor. Dok sam koračao u tom pravcu, primetio sam pored njih dve prazan sto.

Kad sam seo, mlađa žena me na trenutak pogledala i okrenula glavu prema svojoj sagovornici.

„U Prvom sjedinjenju navodi se da postoji način održavanja sinhronosti“, rekla je. „Ali, nemam kompletan dokument. Sigurno negde postoji više o tome. Moram to da nađem.“

Energija mi se opet vratila. Da li govori o istom dokumentu, zapitao sam se. Žena je nosila farmerke i udobne cipele za planinarenje, a oko vrata šareni šal. Dok je govorila, stalno je sklanjala duge šiške iza ušiju. Osetio sam i prijatan miris njenog parfema od ruže.

Osetio sam čudnu privlačnost dok sam je posmatrao, što me je šokiralo. Instinktivno se osvrnula i uhvatila mi pogled, pa sam brzo okrenuo glavu. Kad sam je opet pogledao, prilazio im je oniži zdepaсти muškarac. Obe su se prijatno iznenadile i dočekale ga osmesima i zagrljajima. Žena sa šalom predala mu je nekoliko odštampanih stranica, a on je odmah počeo da ih čita. Pravio sam se da proučavam jelovnik, sluteći da se za susednim stolom događa nešto važno.

„Zašto ideš u Arizonu?“, pitao je.

„Zato što mi se te misli stalno vraćaju“, odgovorila je žena sa šalom. „Moram to da proverim.“

Pomno sam slušao. Sve troje bili su na istom energetsom nivou kao ja.

„Moram da shvatim zašto je majka kontaktirala sa mnom“, nastavila je ona. „Ovi tekstovi će mi to otkriti. Znam da hoće.“

„Znači, krećeš odmah?“, nastavio je.

„Da, večeras.“

„Samo prati svoju intuiciju“, posavetovao ju je. „Izgleda da se sinhronost zaista događa. Ali, budi oprezna. Ko zna ko još traga za ovom informacijom.“

Više nisam mogao da izdržim. Međutim, dok sam se spremao da im kažem šta ja znam, krupan mišićav muškarac za stolom s moje druge strane promrmljao je: „Kakav imbecil“.

„Š-š-šta?“, zamucio sam.

Pokazao je glavom prema ženi i prošaputao: „Ovo što pričaju je takva budalaština“.

Za trenutak nisam znao kako da reagujem. Bio je visok i krupan, star oko četrdeset pet godina, nemirne kose i smrknutog lica.

Nagnuo se prema meni i odmahnuo glavom. „Stvarno se bliži kraj naše civilizacije kad ovako razmišljam.“

Bože, pomislio sam, kakav skeptik. Međutim, nisam imao vremena za njega.

Rmpalija kao da mi je čitao misli. „Šta? Slažeš se s njima?“

Skrenuo sam pogled pokušavajući da čujem šta žena govori, ali on mi se približio sa sve stolicom.

„Intuicija je mit!“, uveravao me je. „To je dokazano bezbroj puta. Misli su samo nervne iskre u mozgu, koje odražavaju sve ono što veruješ da znaš o svom okruženju. I besmislice doktora Junga o sinhronosti su samo priviđenje onog što želiš da vidiš u sledu događaja. Znam. Naučnik sam.“

Nacerio se, delujući zadovoljno što zna poreklo teorije o sinhronosti. Ja sam, s druge strane, postajao sve nervozniji.

„Slušaj“, počeo sam, „radije ne bih o tome.“

Opet sam pokušao da oslušnem razgovor za susednim stolom, ali bilo je prekasno. Žena i njeni prijatelji su ustali i krenuli prema vratima. Skeptik mi se kiselo osmehnulo i takođe ustao. Palo mi je na pamet da ih pratim, ali sam ipak odustao od te ideje strepeći da bi ispalo da ih uhodim ili nešto slično. Zavalio sam se u stolicu. Trenutak je prošao.

Dok sam tako sedeo, znao sam da je potpuno splasnula energija koju sam osetio u autu. Osećao sam se smoždeno i prazno. Nevoljno sam se zapitao da li je skeptik bio u pravu, ali sam brzo odagnao te misli. Previše toga se izdešavalo u mom životu da bih poverovao u tako nešto. U stvari, dogodilo se upravo baš ono što sam i naslutio. Na pragu otkrića dodatnih informacija o dokumentu, doživeo sam nesreću da mi tamo neki skeptik popljuje ideju o duhovnosti.

I verovatno bih se uspaničio da u tom trenutku nisam primetio kako neki čovek zuri u mene s drugog kraja bara. Imao je braon kožnu jaknu i kratku kosu. Sa džepa na košulji visile su mu naočare za sunce. Kad su nam se pogledi sreli, priključio se grupi ljudi za šankom.

Pažljivo sam osmotrio prostoriju i ulovio poglede još dvoje krajnje neupadljivo obučениh ljudi s istim monotonim očima. Takođe su skretali poglede čim sam ih primetio.

Super, pomislio sam, sve sami profesionalni operativci. Ustao sam i zaputio se prema toaletu. Nijedan nije reagovao. Ušavši u omanji hodnik, našao sam ono čemu sam se i nadao – zadnja vrata. Izašao sam na slabo osvetljen parking. Nije bilo žive duše. Međutim, kad sam prišao svom automobilu, spazio sam mušku priliku kako čuči iza kamioneta. Ubrzao sam korak i ovaj mi je krenuo u susret sa namerom da mi prepreči put.

Stao sam i on je stao, a onda mi se nešto u njegovom držanju učinilo poznato. Bio je to Vil! Kad sam stigao do njega, povukao me je nadole i pogledao u *Pab*.

„Otkud ti ovde, družo?“, zapitao me njemu svojstvenim polušaljivim tonom.

„Ne znam“, promrmljao sam. „Unutra sam primetio da me neki ljudi čudno gledaju. Šta radiš ovde, Vile?“

Tek tad sam spazio da nosi veliku putnu torbu.

Pokazao je glavom prema mojim kolima. „Reći ću ti kasnije. Je li ono tvoj kruzer? Hajdemo odavde. Ja ću voziti.“

Dok smo ulazili u kola, pogledao sam na drugi kraj parkinga i ugledao ženu sa šalom i njene prijatelje. Za veliko čudo, među njima je bio i skeptik.

Hteo sam da ih bolje osmotrim, ali sam iza njih ugledao nešto što me je prestravilo. Plavi SUV, koji me je ranije pratio, bio je parkiran tridesetak metara dalje, tik pored ograde. Čak odavde mogao sam da vidim dva muškarca kako sede napred.

Namrštio sam se. Trebalo je da pretpostavim.

Dok sam zurio u njih, Vil se isparkirao, izašao na auto-put i za-putio se na sever. Niko nas nije pratio.

„Zašto si došao u *Pab*?“, upitao sam opet.

„Predosećaj“, odgovorio je. „Nisam znao gde drugde da te tražim. I ja sam primetio da me ljudi gledaju, zato te nisam zvao na mobilni. Prijatelj me dovezao na aerodrom. Setio sam se ovog mesta i pomislio da si možda svratio. Kad smo ugledali tvoja kola, zamolio sam ga da me stane da izađem.“

Pogledao me. „A ti? Zašto si odlučio da svратиš ovde?“

„Video sam *Pab* s auto-puta i setio se kako si mi pričao o njemu. Mislio sam da nešto prezagajim...“

Znalački se nasmešio. Obojica smo znali da je to čista sinhronost. Dok sam ga posmatrao, primetio sam da je poprilično ostario od našeg poslednjeg susreta pre nekoliko godina. Na njegovom preplanulom lice bilo je više bora, ali pokreti i glas kao da su pripadali mlađem muškarcu. Oči su mu još iskrile.

„Za dokumentom traga više ljudi nego što sam mislio“, rekao je. „Ispričaj mi sve što ti se dogodilo.“

Sve sam mu ispričavao dok smo vozili ka severu: ideje koje su mi padale na pamet u toku puta, plavi SUV, iznenadni tok sinhronosti i svaki detalj iz sportskog bara, naročito onaj deo kada mi se skeptik obratio i pogled čoveka za šankom.

Nisam ni sačekao njegov komentar, nego sam ga odmah pitao da li smo pod prismotrom.

„Ne znam“, odgovorio je. „Ali već nekoliko dana imam osećaj da me neko prati. A onda sam juče primetio jednog ili dvojicu u daljini. Dobri su.“

Klimnuo sam glavom osećajući prve znake nervoze. Podigao sam stranice s prevedenim tekstom pored svoje noge i pitao ko mu je to poslao.

„Prijatelj koji živi u Egiptu“, uzvratilo je, „jedan od najvećih stručnjaka za drevne tekstove. Znam ga odavno. Kad smo se čuli telefonom, rekao je da je to nesumnjivo autentičan prevod, verovatno iz

četvrtog ili petog veka. Poslat mu je samo prvi deo dokumenta, za koji on smatra da se, kao i staro proročanstvo, odnosi na sadašnje vreme.“

Razmenili smo poglede.

„Ima još“, nastavio je. „U dokumentu piše da smo u nekoj vrsti trke. Moj prijatelj tvrdi da se ti fragmenti teksta pojavljuju širom sveta. Navodno onaj ko je objavio dokument sa određenom namerom šalje različitim ljudima izvesne delove. To je sve što znam. Telefonska veza se iznenada prekinula i više nisam mogao da ga dobijem.“

U glavi mi je vladao kaos. Žena koju sam video u *Pabu* imala je delić dokumenta i spremala se za Arizonu. Ali gde tačno? Preti li joj opasnost? Preti li i nama?

Činjenice su dobijale na značaju. Dokument je bio fascinantn, ali bili smo svedoci da je još ljudi zainteresovano za njega. Jesu li pokušavali da nam zabrane pristup dokumentu? Koliko daleko su spremni da idu? Osetio sam strah.

„Pa, pretpostavljam da ne putujemo u Egipat“, pokušao sam da se našalim.

Vil se nasmejao. „Imao sam osećaj da ćemo otputovati negde drugde.“

Najednom je pogledao u retrovizor. Iza nas je bio neki SUV, ali daleko.

„Mislim da nas onaj prati“, rekao je.

Istog momenta je započeo čitav niz strateških poteza. Prvo me zamolio da mu dam moj android telefon i izvukao mapu lokalnog područja, isključio mobilni telefon i izvadio bateriju. Zatim je usporio, što je automatski učinio i SUV kako bi se držao na pristojnoj udaljenosti. Minut kasnije Vil je naglo ubrzao i pobegao SUV-u, što mu je omogućilo da neprimetno siđe s auto-puta.

Skrenuo je prvo desno na uski popločani drum, a potom levo na makadam, koji, znao sam, nije bio registrovan na mapi.

„Otkud znaš za ovaj put?“, upitao sam.

Prostrelio me pogledom ne rekavši ništa. Stari drum bio je pun džombi i rupa, ali ubrzo smo izbili na još jedan popločan drum, pa njime nazad na auto-put, nekih osam kilometara severnije. Kad smo stigli do naplatne rampe, postalo nam je jasno da je auto-put iza nas zakrčen. Mogli smo da vidimo plava rotaciona svetla i vatrogasna kola, parkirana na mestu zastoja.

Vil je usporio i pre naplatne rampe jer se pred nama prostirao skoro prazan drum. Kolona iza nas, u kojoj se zaglavio SUV, bila je potpuno blokirana.

Zurio sam u Vila. I ranije sam video kako izvodi razne vratolomije, ali ne ovolikom brzinom.

„Kako si znao sva ona skretanja?“, upitao sam.

Pogledao me je i uzvratio pitanjem: „Kako si ti znao da treba da svratiš u *Pab*, gde ćemo se sresti?“

„Okej“, priznao sam. „Intuicija. Ali, ovo si izveo neverovatnom brzinom. Nikad nisam video ništa slično.“

Farovi vozila koja su nam išla u susret osvetliše mu lice. „Pričao sam s ljudima koji su videli različite delove dokumenta. Svi opisuju ljudsku sposobnost koja još nije razvijena. Izgleda da je to suština dokumenta. Svaki njegov deo posvećen je nečemu što se zove 'sjedinenje' duhovnog znanja i odnosi se direktno na tumačenje starog proročanstva.“

„Čekaj malo“, prekinuo sam ga. „Znači da je pisac dokumenta, ko god to bio, već tada morao da zna za proročanstvo.“

„Tako je. Mislim da je to neka vrsta vodiča. Moj prijatelj tvrdi da postoji jedanaest delova dokumenta, razbacanih ovde negde, a svaki je posvećen određenom sjedinjenju spoznaje. A spominje se i dvanaesti...“

„Dvanaesti uvid?“, upao sam mu u reč.

„Navodno, ali izgleda da još niko nema taj deo, ili bar niko to ne spominje. U dokumentu piše da sjedinjenja moraju da se izvode po redu, jedna za drugom, počev od Prvog – održavanja sinhronosti.“

Zastao je da me pogleda i dodao: „U tome i jeste problem“.

Znao sam na šta cilja. Svi teže sinhronosti. Izazov je, bar u mom slučaju, bio u održavanju iskustva i nastavku protoka. Od svih poteškoća sa sinhronošću, ova je bila najveća. Sinhroni doživljaj kao da se uvukao u naše živote skoro nečujno, malo se zadržao, a onda opet nestao.

Osvrnuo sam se proveravajući da li nas neko prati. Drum je bio čist, ali i dalje sam osećao nervozu.

„Ne znam koliko je pametno uplitati se sa tim dokumentom, Vile. Možda bude previše opasno.“

Klimnuo je glavom. „Šta hoćeš da uradimo?“

„Hoću da odemo u policijsku stanicu i skinemo one ljude s vrata. Možda bih mogao da proturim priču kako je sadržaj već poznat.“

„Šta ako nije? Šta ako se Dvanaesti nikad ne otkrije?“

Pogledao sam ga i osmehnuo se. Zajedno smo prošli kroz sito i rešeto, ali nikada me nije pogrešno shvatio. Želeo sam da čujem šta ima da mi kaže.

„Čuj“, nastavio je. „Sve što smo dosad otkrili, kompletna potraga za istinom o duhovnom iskustvu, možda se ispuni upravo sad. Ti odluči, ali mi bar kaži kolika je cena.“

Usporio je i sišao s auto-puta rekavši da mu je potrebno da se koncentriše. Primetio je sporedni drum odmah posle rampe, pa je tu stao i ugasio sva svetla.

„Dokument je vrlo direktan“, počeo je. „Piše da će u sadašnjem istorijskom trenutku lagodan materijalni život postati teži zbog ekspanzije finansijske i društvene krize. Ali zato objavljuje da sve te poteškoće u nama izazivaju još veće društveno buđenje, što nam omogućava da razumemo svoje nove sposobnosti i percepcije.“